

ioana bălan

instanța supremă

Ioana BĂLAN

INSTANȚA SUPREMĂ

proză

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-916-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

SARA.....	2
FATA ÎN PANTALONI KAKI.....	6
CUVÂNTUL.....	9
TRESAR... ..	11
ANNE	16
INSTANȚA SUPREMĂ.....	19
LACURILE.....	22
PLASA DE PAING.....	25
OCHII EI	27
INTERSECȚIA.....	28
SPIRITUL.....	31
LA RÂND.....	34
SCÂRȚĂITUL ROȚILOR	35
DESPICĂTURI.....	37
BUFIȚA	40
UTRILLO	42
ÎN BIBLIOTECĂ.....	44
BOBUL DE CRISTAL	46
CLARA.....	47
POSTFAȚA	49

În amintirea bunicului meu

Niculae Rusu,

lup de mare
pe corabia singurătății.

SARA

Mama ei este de profesie prostituată și a născut-o la paisprezece ani. Cu cine nu mai știe ori nu vrea să mai știe. Să-i dau un nume acestei femei? Un nume fictiv, căci adevărul ustură, precum fața clovnului, când își dă jos masca. O voi numi Magdalena. Are douăzeci și opt de ani. Fata ei are paisprezece. O cheamă Sara și-mi este cea mai loială prietenă.

Astăzi este duminică... Magdalena nu este acasă. Sara și cu mine stăm la malul Dunării și urmărim peștii care vin, pleacă, mor... rămân adânc în nisip.

Bunicul meu a fost ofițer de marină. A luptat pe mare. Prea multe lucruri nu știu despre el. A murit... Am douăzeci de ani și sunt de profesie manechin. Mă cheamă Sandra.

Aici, la vărsarea Dunării, în orașul bunicilor mei, vin o dată pe an și, de fiecare dată când picioarele mele ating apa Dunării, mă înrâng amintirile. Dacă... și iar dacă... Dacă bunicul meu nu ar fi murit în război, dacă bunica mea nu ar fi murit atât de stupid...

— Sara, mă auzi oare?

Vin foarte rar pe aici... Ce-i drept, îmi trimiți în fiecare săptămână o scrisoare lungă de tot. Mă gândesc că mi-ar putea folosi drept cămașă de noapte... Sara mă auzi?

— Da, și ce-i cu asta...?

Sara are paisprezece ani și e obsedată să nu o violeze vreunul din prietenii mamei. Sara scrie bine. Magdalena nu a trimis-o la școală. S-a dus singură... Singurele ei pasiuni, ale Sarei, sunt judoul și înotul.

— De ce nu te apuci de scris, Sara? Ai trăit atâtea experimente. În loc să faci experiențe pe tine, scrie. Scrie cum poți... Sicrie în virtutea frăgezimii; frazele tale pot aprinde în oameni darul tău sufletesc, gândirea ta imaculată, întinderea nelimitată a gândirii într-un infinit spațial al unui timp în netimp...

Cuvintele tale sunt simple, dar nu șovăitoare, iar mintea ți-e ageră și nu bâjbâie...

Aici, la malul mării pielea mi-e o furnicătură. Mirosul mării are un efect straniu asupra minții mele. Simpla atingere a acestui fluviu, în punctul unde pătrunde în marea care a fost odată a bunicului meu, îmi amintește de corabia lui Noe.

Marea se zbate convulsiv în matca ce i-a devenit cămașă de forță. Vietățile înmulțindu-se în deșeurile aruncate de muritori, pregătesc un complot...

Ca avertizare, balenele au înfipt în nisip o cruce imensă din carnea piraților mării. Arsura soarelui pe ea provoacă un miros pestilențial, care ucide orice făptură, cu excepția celor de apă. Acest lucru nu stingherește însă jocul omenirii de-a moartea, dimpotrivă, îl savurează precum războiul de la Golf, cel din Iugoslavia etc...

Goana după senzații diabolice îi face pe muritori să inventeze cele mai rafinate și perfide moduri de ucidere și sinucidere. Lupta dintre sexe a devenit periculoasă pentru masculii care fac

eforturi apreciabile dar penibile de a stinge focul femeii ce le cam arde de la un timp tot mai des degetele; fără degete nu poți mânca și fără mâncare nu poți gândi...

Eu însumi simt pe propria-mi piele dinții masculini și feminini ai acestui valț în care odată intrată cu greu poți ieși teafără...

.....

Sunt manechin și foto-model de un an de zile. Îmi câștig banii vânzându-mi trupul. Pozez semi-îmbrăcată, goală... Uneori îmi vine să-mi zgârâi fața, să mă mutilez. Am impresia că mă vând la tarabă. Bărbații mișună în jurul meu. Am o satisfacție nebună să-i chinuiesc. Nu știu însă până când îi voi putea ține în șah. Cineva trebuie să încheie jocul, fie printr-un mat, fie printr-o remiză Sponsorul meu este bătrân și impotent, dar secretarii lui sunt ai naibii...

Stau pe o stâncă la gura fluviului meu, care de fapt nu mai este de mult al meu, fiindcă oamenii mari l-au maltratată și-l maltratează eu bucuria lucidă a dementului; războiul **om-om-apă-pământ-cer**. Îmi închipui cum un copil de șase ani, cu un lăntișor la gât, de care e prinsă o cruciuliță grecească, stă în fața unei biserici grecești. Un marinar bătrân îl studiază adânc și-l ia de mână... Acest copil avea să fie bunicul meu. Lăntișorul cu cruciulița grecească, îl port de la vârsta de cinici ani.

Nu știu de ce, dar am vaga impresie că cineva de pe malul celălalt mă studiază cu binoclul. Sunt deja cunoscută... cam naivă, cam impulsivă, dar sunt cunoscută... Am pozat unui pictor și poza mea se află imprimată pe o sumedenie de cămăși și diverse reclame...

...Pe Sara o chinuie ceva. Este atât de apatică cum n-a fost niciodată. Fața ei este concentrată la maximum, ochii îi sclipesc neobișnuit, plini de jăratec. De fapt, excentricitatea chipului este pentru mine foarte normală și, totuși, astăzi, o anumită cută de pe frunte, îi dă un aer neobișnuit, străin frunții ei normale.

Sara nu poartă decât pantaloni și bluze foarte, foarte largi, spre deosebire de mine care port pantaloni mulați, foarte strâmți. Are un metru șaiszeci și patruzeci de kilograme. Fiindcă mai tot timpul o întâlnești la ștrand cu câinele ei lup este neagră ca tăciunele. Toți băieții din port sunt nebuni după ea. Părul negru ca de abanos, ochii verzi precum marea dezvelindu-și plantele, buzele groase, senzuale, trupul la fel de perfect...

Vorbim foarte puțin de la un timp, Sara ascunzându-și într-o tăcere maiestoașă, și pe undeva impertinentă, problemele ce-i răvășesc mintea. Nu mai este un copil, ceea ce-mi este clar. Altădată uitam mizeria sufletească, grijile de zi cu zi. Evadam în imaginar. Nimeni nu avea voie să pătrundă în cercul nostru magic. Eu eram prințul, ea prințesa. Altădată, Dunărea mai era încă Dunăre. Altădată...

Citesc pe fața congestionată a Sarei soarta Magdalenei; deși îi este mamă, Magdalena nu are sentimente materne. Încerc, când o vizitez pe Magdalena târfa, cum o numesc bișnițarii și cuțitarii din port, să pricep mentalitatea acestei femei.

— Oare de ce face acest lucru atât de murdar, îmi întrerupe Sara gândurile. Tac. Ce i-aș putea răspunde?

Eu însămi am o meserie care mă obligă să-mi arăt trupul, ori hoitul cum spune Sara, care are bunul simț de a nu mă judeca atunci când îi povestesc lumea mea diabolică. Eu însămi mă lupt cu animalul din mine. Dorința de a avea cele mai extravagante rochii, bijuterii, coliere... de a căpăta în sfârșit un rol într-un film... Mâncarea oare nu are voie să depășească trei mere și două cafele pe zi. Foamea cumplită pe care o am și care mi se potolește doar citind „**Artistul foamei**” de Kafka.

Îngrijirea obsedantă a trupului. Numeroasele creme împotriva ridurilor. Starea tâmpită pe care o ai când vii de la un baieram și observi viermii orgiilor de noapte delectându-se cu propria-ți piele, și te întrebi! Până când această poveste... Sara a intrat deja în pubertate... Ce i-aș putea spune acestui copil ce încearcă disperat să-și ascundă primele senzații de femeie?

Viața femeilor e dură dar are farmecul ei.

— De ce te împotrivești simțurilor? Tu urăști pe toată lumea.

Taci... ochii Sarei sclipească... ori nu, continuă...

— Legătura asta ciudată dintre tine și lupul tău.

Sara tresare.

— Ai auzit ceva despre lupul meu? De la un timp e beteag la un picior... Sandra mă doare rana acelui bărbat. Conștiința apasă când valurile aduc leșurile la mal. Roșul sângelui și trupurile mâncate de caracatițe. Ura mi s-a urcat la cap ca un drog, am febră și mă rog mării să mă-nghită.

A vrut să se culce eu mine, după ce a terminat cu Magdalena. A umilit-o, a batjocorit-o... Știu că mintea îmi va lua-o razna. Dar nu-mi pare rău. Am să-mi răzbun soarta...

Sarei îi dau lacrimile. Nu suport să văd pe cineva, fie bărbat, fie femeie, plângând. Am un sentiment josnic, recunosc, dar pur și simplu nu suport... Obişnuiam și eu la vârsta ei să plâng, până când tatăl meu mi-a tras o bătaie cumplită, urlându-mi în timpane...

— Nu te înjosi, căci a plânge înseamnă a-ți strivi demnitatea de ființă umană. Cine plânge este laș. Poartă-ți crucea eu demnitate. Amintește-ți de femeile celebre, de exemplu regina Angliei, care nici măcar în momentul decapitării nu a satisfăcut plăcerea mulțimii, a gloatei, de a-și plânge destinul.

...Sara, cu ochii lăcrimând, cu buzele tremurânde, se gândește...

— Oare să am destinul Magdalenei...?

Dorm aici, pe acest butuc de copac. Dorm ca să uit, cerșesc ca să-mi domolesc foamea, căci Magdalena nu are banii... Înnot ca să mă înghită marea...

E seară. Soarele ațipește în valurile molcome ale fluviului ce-mi va purta odată leșul până la Marea Neagră. Poate mă va găsi vreun pescar, i se va face milă de mine și mă va îngropa în pământul strămoșesc... Straturi diforme și dezgolite mi se păienjenesc în fața ochilor, ca niște culmi ciopârțite.

Suntem spre sfârșitul verii. Vor veni ploile și vifornițele iernii care vor săpa adânc în inima Sarei un oftat greu și jalnic”.

Privesc pașii ei în ultimele raze ale apusului, pași ce se afundă pe un drum spinos și sălbatic.

FATA ÎN PANTALONI KAKI

Ne întrebăm uneori când revenim ia locul uitat
după ce am străbătut spațiul...
acest pahar a fost odată al meu
nesiguranța salvează oare?
mâna îmi tremură bătută de sinceritate,
te întreb: te doare încă acel corp care odată a fost
al tău?

tu taci; am văzut cuvântul revenind, locuri
comune...

nu vrei să imiți când rădăcinile au ieșit din
pământ ori din cer?

Pentru ce rotirea...? dacă această linie ar duce...

Pe ea o cunosc de la vârsta de zece ani.

Aici cititorul devine neliniștit. Mă întreabă ce doresc să-i ofer. Eu îi spun:

— Tu să-ți înveți rolul până la capăt... să intri în derularea timpului; îi pun întrebări și el se sperie...

Deunăzi am întrebat-o pe șefa mea, care și-a îngropat amândoi părinții, de ce îi este teamă să vadă filmul regizat de Bergmann (**Prin oglindă**).

— Nu-mi place moartea,..

Și eu am continuat:

— Dar ne confruntăm cu ea la fiecare pas...

.....

Am fugit ca de obicei în stradă când s-a anunțat moartea șefei mele. Ciudată această domnișoară de șaiszeci de ani. La nici două zile după ce îi pusesem întrebarea... s-a aruncat de la etajul zece al unui bloc turn, construit într-o cetate de mult uitată de Dumnezeu...

Să facem digresiuni, să nu facem? Să te chinuim, să nu te chinuim? Această confruntare cu tine devine tensionantă...

El este acum în camera mea. Doarme. Eu sunt de profesie controloare de bilete, în timpul liber lucrez ca desenatoare tehnică la o întreprindere ce produce chibrituri.

Am vârsta Elsei-Lasker-Schüler când l-a adus pe lume pe unicul ei fiu, Paul, care mai târziu avea să se sinucidă. Coincidența face ca eu să locuiesc momentan cu un bărbat pe care-l cheamă tot Paul. Beau ca de obicei cafea și-mi continui cea de-a treia meserie, meseria pentru oare nu primesc nici un ban, și anume aceasta pe care o fac acum. Scriu... deși îmi dau seama că trăiesc într-o perioadă de tranziție, când scrisul reprezintă mai degrabă o decădere și nu o purificare sau o modernizare cum susțin unii din intelectualii noștri...

Mă tot gândesc ce a determinat-o pe șefa mea, domnișoara M., să se arunce tocmai de la etajul zece al blocului, în care nu locuiește ea, dar locuiesc eu... Trebuie musai s-o văd.

.....

Paul este, cum ar spune domnul, critic X, bărbatul meu. M-am îndrăgostit, a nu știu câta oară, de el! Da, ar spune mama mea. Nu, ar spune tatăl meu. Călărim, călărim! Calul lui Franz Marc revine, acum în această cameră... Aici ieste liniște. Nu te deranjează nimeni... Sunt la moșia mea din Cana Galileia. Străzi lungi, înguste, întortocheate, aidoma arborelui prietenului nostru Mondriani...

Ne întrebăm câteodată, noi cei din breasla scrisului, dacă este bine să te afunzi ori nu în cultură. Trăim cu zeci de romane în noi până când venim tot noi și arăm câmpul numit de tine, domnule critic X, literatură, pictură... Apoi ni se face scârbă și, precum domnul poet... al câtelea oare... rupem tot ce-am scris...

Povestea lui Paul este simplă, naivă, banală ca a ta, trecătorule. Povestea lui Paul chinuie prin acuratețea cu care el spală pietrele pentru ca tu, trecătorule, să poți pași pe această bucată de pământ... A început așa:

Tatăl lui a căzut cu avionul în timpul celui de-al doilea război mondial, în același timp în care tata mare conducea vasul de război în vestita bătălie dintre nemți și români... A murit... Pe tata mare nu l-am văzut decât de trei ori. A fost un bărbat mic de statură, aidoma lui Napoleon Bonaparte. Pe undeva destinul lui a fost asemănător cu al lui Napoleon...

Beau ceai de floarea soarelui și privesc timbrele lui Paul. Îmi amintesc, inevitabil, cum ne-am cunoscut. Eu eram pe o stradă dintr-un oraș din inima Europei, pe care îți dau voie, cititorule, să-l numești cum dorești... Pe bărbatul meu îl poți vedea orișunde, fiindcă sunt foarte mulți Pauli pe acest glob pământesc. Picta, deci, pe o stradă. Eu ajunseseam acolo întâmplător... În urma revoluției... și încercam să realizez ce înseamnă moartea unui debil mintal genial. Fata în pantaloni kaki, ce purta pe frunte svastica, râdea în hohote spunând continuu:

— Călăul trăiește, anihilată a fost doar dublura lui... Încerc să uit că sunt om. Încerc să-mi închipui că sunt melc. Trebuie. Aici sunt în țara lui Hitler. Oameni de toate culorile stau la rând pentru a primi un petic de hârtie pe care stă scris: azilant; dați-i pâine și sare, atât... strigă hitleriștii... Fata în pantaloni kaki îmi dă un brânci. Tac...

.....

Sunt la palatul de la Sans Souci. Liniște. Morții dorm. În sfârșit, găsesc ceea ce într-adevăr căutam. Am văzut toate palatele acestor sisteme înscrise în sistem. Paul pictează pe un trotuar viața handicapatilor fizic, urmând ca fata în pantaloni kaki să picteze viața handicapatilor mintali. Văd ceea ce nu-mi imaginam că voi vedea vreodată: Să vezi ce este după gratii... În sfârșit, să ai voie să vezi. Până acum îmi închipuiam că domină numai două culori: galbenul și negrul. Realizez libertatea spiritului în față și după gratii. Cuvântul și ceea ce este în spatele lui... Fata în pantaloni kaki își smulge proteza și eu îi întind mâna mea pentru că, mă gândesc eu, e păcat să arunci ceva. Ea spune:

— Aici la noi, tot ce e vechi se aruncă. Noi trăim în avuție fiindcă... Tac. Mă mulțumesc să am dreptul de a înțelege taina nebunului. Am depășit viermuiala naziștilor. Hitler a construit odată o împărăție pentru copii, îți mai aduci aminte Anna Frank...?

Din această inimă a Europei rămâi cu un gust amar. Aici pulsează toată încrâncenarea culturii. Ajunși la apogeu, ei, cei care cu greu ne primesc... râd și noi tăcem fiindcă noi am fost uciși de două ori de Hitler și de dublura lui...

— Vă meritați soarta spune fata cu pantaloni kaki. Tac. Paul îmi cuprinde gâtul. De-atunci mergem împreună în jurul globului pământesc. Când vom termina această rotire... nu știu... Sunt un număr infinit de Pauli, trecătorule...

CUVÂNTUL

Pe când sâmburele se zbătea între Cer și pământ / să fi fost pe atunci / când / odată cu umbra trădată la nașterea zilei / Chipul fu izgonit din Chip / și / cel lovit / fără geamăt se duse... Se spune că / singur și-ar fi furat povara / ca pe-o pedeapsă / de pe umărul celui iubit / doar la plecare / nu se știe de ce / ar fi întors ochii / dezvelind dimineața întoarcerii...

.....

O zi de duminică. Fulgi de zăpadă mărunți și ghețoși zboară în aer roind în toate colțurile blocurilor. Pe cap, pe umeri, oamenii sunt albi până-n picioare. Femeia stă în stație stârcită, nemișcată, încremenită în troienele zăpezii.

O femeie ca ea, smerită, smulsă din treburile dimineții, ale casei, plecată spre a asculta slujba bisericească, pentru care liniștea sufletească era o binecuvântare venită să-i îmbogățească sufletul... căci învățase ea... mărirea bogăției, dreptatea, biruința, întristarea și înțelepciunea fiecărui om, nu pot fi mai bine ascultate decât odată intrată în Biserică. Aici găsește ea bunătatea cea mare, legătura de unire a dragostei între oameni, căci Cuvântul, cum spune Psaltirea, ne înveselește inima, ne luminează calea, sufletul și toate gândurile și mintea ni le încălzește și ni le înveselește cu dragoste și adevăr; îi dă omului căldura Duhului Sfânt, căci toate sunt arătate cu mare înțelepciune frică de Dumnezeu, pentru ca omul păcătos să fie mântuit și să-și asigure viață după moarte în grădina lui Dumnezeu.

...În fața altarului,,în genunchi femeia vede cum o fată cu chip alb, limpede ca apa izvorului de munte, în care chipul se oglindește în chip, smerită, cu mâinile aduse în față pentru rugăciune, rostește Tatăl nostru... Sub hainele de călugăriță trupul firav se mișcă ușor dar stingher și-și dă seama cu ușurință, că fata poartă pentru prima oară haină bisericească...

Picuri grei se preling din genele lungi ce-i ascund ochiul într-o carapace neagră, și vede o brazdă adâncindu-i-se pe obraz, amenințând să-l taie de-a curmezișul. Cuvântul al cărui înțeles nu-l pricepe, nu-l înțelege îi provoacă o senzație dureroasă în tâmplă... Am fost cuvânt și faptă... lumină și adevăr... pe cine să blestem... Cuvântul sau fapta... lumina sau adevărul... O cuprinde întunericul... Când s-a trezit, clopotnița tânguia un ecou plăcut și liniștitor, iar ea, întinsă pe o lespede, uitându-se fix la ceas repeta nu mai merge ceasul... Mai târziu când l-a dat la reparat i s-a spus că e mort și nu mai poate fi readus la viață. Ceasul acesta îl mai păstrează și azi, și de câte ori se uită la el aude ecoul acela plăcut și liniștitor...

Începe să aibă aceeași stare pe care a avut-o când a trebuit să treacă pragul primei camere spre cea de-a doua, când brusc te smulgi din coșmar și vezi că ții în mână un fruct ce putrezește și tu n-ai mușcat încă din el. Stare de moleșire a simțurilor.

Groaza omului când trebuie să părăsească o cameră în care a stat mult timp, foarte mult timp, dar pe care n-a văzut-o niciodată, căci a ținut Ochii închiși...

În genunchi se roagă: O, Doamne Dumnezeule, Tu care ești calea, adevărul și viața, știu că sunt păcătoasă. Te-am trădat, știu că am strivit în unghiile mele ochii mielului, și totuși vin acum la picioarele Tale și te rog:

— Desfă-mi ochii, lasă-mă să mușc din fructul ăsta care-n curând nu va mai fi decât un hoit...
Viața mea trecută și de viitor se șterge azi din frumusețe — îmbătrânește...

TRESAR...

Totul mă dezgustă. Stare oblomoviană. Neputința de a mă ridica din acest noian de haine. Stau cu valiza aranjată... mă gândesc... Trenurile pleacă, vin, ori nu mai vin. Nesiguranța de a mă întoarce, căci totul mi-a devenit dubios. Cel mai chibzuit lucru ar fi să mă mut la Berlin, numai că nu sunt singură...

Am pierdut totul fără nici un punct de referință... și totuși compasul și busola m-ar putea ajuta dacă aș lua această corabie, ultima ce a rămas după revărsatul Mainului... Aluviuni și oameni urmărind cum apa își îngrașă cărnurile cu mâncarea aruncată... Masă incomensurabilă...

Stau la biroul jumătate mâncat cu adrenalină și încerc să cuprind realitatea. Ceea ce mă depășește este haosul atâtor creiere manipulate de supraomul nevăzut... Robotul îmi râde în nas sughițând de fiecare dată când învinge. Partida asta de taroc o voi pierde, știu, mâine este licitația și-mi voi vinde proteza pentru a nu fi obligată să mănânc această felie de tort. Peste tot aluaturi și jeleuri crescânde... Prietena mea mă întreabă de ce am renunțat la ultimul meci de tenis. Tac. Dar azi nu mă mai recunoaște nimeni, fiindcă robotul meu mi-a mutilat atât de perfect fizionomia, încât eu, față în față ou mine, rămân surprinsă... deoarece la vârsta de zece ani am fost declarată o năstrușnică tenismană...

În fața acestei hârtii, pe oare gândurile se tot adună înmulțindu-se aidoma bacteriilor... se tot adună neputându-se depăși... Ochii încearcă să cuprindă realitatea.. Licitația a fost oribilă. Dar eu continui, în virtutea inerției vechiului meu amic Kant, riscând, ca și el, să mă-nec aproape de mal.

De ce oare ne-am depășit atât de urât?! Ea a venit dintr-un EST-VEST mai bine lustruit, pe când eu am fugit, trecând Dunărea înot și ajungând în cele din urmă în această cetate de pe Main, din cauza robotizării mentale pe care creierul meu nu o mai putea suporta...

E obositor și dureros...

S-a lăsat noaptea. A venit și norul, deschid umbrela din lentila ochilor prietenei mele și mă las în zbor într-o imagine aburindă pe geamul plin de gheață... Într-un vârtej de cuvinte, ce nasc cuvinte... Genele mi s-au închis și-au dispărut în ocean...

.....

Dar ce văd?! Prin ceață apare el...

— Bună ziua...

— Bună ziua, domnule... Ați venit să ne consultați? Îi irige carnea... spune-mi ceva despre diagnostic....

— Doamnă...

— Ce sfrijit sunteți, domnule, mai că nu vă disting și, uite, sunteți din ce în ce mai puțin, să fie aerul ăsta închis...?

— Doamnă, eu sunt doctorul; de ce oare i s-a scobit fruntea în mijloc, ca și cum un pumnal invizibil ar fi pătruns-o în locul acela? Am venit să vă rog, dacă ați binevoi, să-mi povestiți cum s-a întâmplat... și arată lada de lângă perete.

— A murit?

— N-a murit, dar am pus-o în ladă fiindcă se ridică tot timpul din part, și nici n-apucă să facă bine un pas și se prăbușește zob la pământ, după care eu trebuie s-o adun cu fârașul și s-o pun la loc, pentru ca dumneaei s-o pornească din nou. La-nceput m-a rugat s-o pun la loc în pat dar, de la un timp, dacă a văzut că toate rugămințile ei sunt o mână de nisip ce-mi violează inspirația, a încetat să mai vorbească cu mine. Vorbește numai cu ea, parcă aruncă pietre-n apă, nu înțeleg o iotă din ce spune. Tratamentul ei în laborator a fost foarte puternic, dar diferit de al meu...

— Dacă ați fi atât de amabilă doamnă, să începeți cu începutul...

— Dacă ați fi atât de amabil domnule... nu, nu! vă rog țineți-vă numele pentru dumneavoastră, îmi provoacă o stare ciudată de vomă, mi-e milă de mine, căci nu am ce să dau afară din mine, așadar, dacă mi-ați promite să mă scoateți de aici și să-mi spuneți diagnosticul... atunci, poate că da, m-aș învoi să vă povestesc, deși toată lumea știe și nu văd ce-aș putea să vă spun eu nou în privința asta... dar mă rog e treaba dumitale...

— Promiteți?

— Da doamnă...

— Ei bine, ascultă... Am luat troleibuzul...

Buzele doctorului se strâng, se subțiază și se mulează pe dinți, îmbrăcându-i.

— Dă-mi voie să-ncep altfel... De fapt suferim amândouă. Suntem lezate fizic și mintal... Tratamentul primit îmi dă o stare în general de euforie, pe când ei îi ia foc carnea... Pe ea am așezat-o în ladă la răcoare, iar mie mi s-au imobilizat parțial mâinile și gleznela. Am sperat să fie mai bine, dar avem zile de spaimă... Când am plecat din laboratorul clinic, omul în halat alb ne-a spus să fim curajoase... dacă coșmarul persistă, vom primi un nou tratament... Să continui... Știi, ceea ce s-a întâmplat atunci se-ntâmplă mereu; uite de pildă, ea stă acum în troleibuz și așteaptă ca dumneata să pleci, că mi-ai încurcat ordinea firească a spațiului și troleibuzul s-a oprit. Dar, cum vrei să știi ce-a fost atunci, o să-mi reiau locul în mașină, te rog fă doi pași înapoi... te-a călcat mașina omule, ce noroc că ești doar o umbră... Ai noroc... ar fi trebuit să fi în Eden... Așa că, precum zic, îmi preiau locul pe scaunul al treilea de la fereastra din mijloc și încep conversația.

— Ce noapte roșie... aș fi putut să-mi colorez și eu puțin ochii, au început să se îmbâcsească de atâta cenișiu... Puțină roșeață n-ar strica, ce zici babuinule...?

— Pe dracu, fac naveta din două-n două zile pe rabla asta fără dinți, ticsită ca sardelele. Slavă domnului, s-a îndurat una să-mi ofere un loc. Nici nu i-am multumit. Bunele maniere, pe dracu. Nu știu de ce, de la un timp, toată lumea rostește dracu cu toată dezinvoltura... Nici o tresărire a mușchilor

orbiculari, o, Doamne, vine potopul... N-o să-mi dea nimeni nici o atenție când o să intru în cameră să-mi strâng maldărul de hârtii și chiștoacele de țigări.

Oare babuinul a văzut-o? Nu pricep. Ce-o fi găsit la babuinul ăsta rece și țepos ca o perie cu fir de porc. Eu una nu pot să stau mai mult de o oră la babuinul meu...

Peste tot gratii, nu poți să faci doi pași și nasul îți rămâne înțepenit în niște cuie... pe jos dâre roase de carii... și asta n-ar fi nimic, te obișnuiești, dar frigul... de el nu scapi. Te scarpini pe spate cu grebla lui bifurcată, te încălzește și-ți trage încet, încet șira spinării afară... aluneci, cazii, te scurghi... o masă diformă, semifluidă printre propriile-ți degete și cazii... tot mereu în jos, aceeași forță care te soarbe, dar tu nu poți ajunge la ea...

— Doamne, troleibuzul nu mai merge.

— E de jale, doamnă. A venit diavolul pe pământ, altfel...

— Ce-ai zis? Au înnebunit cu toții. De când m-a sunat babuinul, pământul s-a-ntors cu fundul în sus, când îngheață când ia foc...

— Bine, mă dau jos. Ia să vedem. Da, uite... până la babuin mai am o stație. Nu-i nimic, nu strică puțin aer, noaptea asta roșie, o să-mi colorez ochii.

— Ho, ho, omule nu te mai holba așa la mine, cobor imediat...

Ciudat, acum noaptea e mai palidă, păcat... rozul ăsta spre alb aduce a ochii mei decolorați. Și eu care credeam... Ce să-i faci, ghinion... dacă aș fi coborât mai devreme poate apucam și eu puțină culoare și fard...

— Dar ce văd? O fi vreo adunare? În aer liber, dar chiar în mijlocul bulevardului și pe o asemenea vreme... Ce tablou, Dumnezeu! Nu-i de mirare, ce să facă și ei... se distrează, să mai alunge puțin din urât. Dar chiar așa! Nu văd capătul mulțimii. Ori poate n-are capăt? Ce-ar fi să fie turnul Babei...? Nu mă interesează, m-am plictisit de toate exhibiționismele lor teribiliste. Totuși, ia să mă duc și eu, mai uit puțin din pata asta cafenie din colțul buzei care mi se întinde pe tot chipul umbrindu-l în astenia precoce, de început de iarnă...

— Dați-vă la o parte, oameni buni...!

Oamenii s-au lipit unii de alții, și când te gândești cât se urăsc, simt cuțitul cum pornește din trupurile lor... la o parte, ce v-ați înfipt așa în asfalt? Dumnezeu! Ce văd... Adevărat... În dreapta mea alunecă un bătrân mort cu brațele și picioarele răsfărâte, în stânga un copil iese dintr-o scoică și rostește încet, răspicat, parcă ar sufla într-o gură de săpun sfere de cristal spumos primenindu-și irisul cu genele, în față o femeie cade victimă pierderii cunoștinței...

Din umeri, ca o cruce, pornește mulțimea spre orizont; parcă mi se umflă capul, simt că mă-năbuș, o să explodez... mă doare... se mișcă cineva înlăuntru... Nu mai văd nimic. Ciudat, să scapi de povara asta de pe umeri... Pleoapele sunt grele, cad peste mine...

.....

— Sunteți aici, domnule? de când bonetă roșie...?

— Doamnă, m-ați speriat. Credeam că vi s-a făcut rău și cum mi-ați povestit...

— A dumneata... m-ai trezit... dar hai... mi-e foame... De când sunt aici mănânc tot timpul și tot mi-e foame. Dacă plecăm îmi trece foamea.

— Nu ți-e milă de mine, domnule?

— Interesantă povestea...

— Ce poveste, domnule, dumneavoastră sunteți o poveste, nu vedeți cum de-abia vă mai țineți pe picioare de sfrijit ce sunteți? De-abia va văd. Dacă m-ați duce...

— Doamnă, hai să mergem...

— Hai domnule, că doar n-o fi foc dacă mergem cu toți... Și așa nu mai sunt de nici un folos. ...Au ieșit împreună afară. Femeia, în urma ei cealaltă, de-abia reușind să țină pasul și omul sfrijit, care se recomandase drept doctor.

— Hai mai repede, domnule! Las că le vin eu de hac picioarelor... Și fără a se opri din mers, își dezleagă cordonul, îl aruncă în urma ei, iar cordonul se lungeste, îl cuprinde pe doctor de grumaz în timp ce femeia, cu capătul celălalt al cordonului între dinți, aleargă nebunește cu cealaltă pe străzile pustii ale orașului, până când se izbește de o poartă cu gratii și se opresc brusc.

— Am ajuns. Mă duc înăuntru...

— Stați puțin, vin și eu.

— Hai odată!...

...Femeile dispar printre gratii, la care doctorul rămâne cu gura căscată, ochii chiorâți, picioarele îndoite, tremurând din încheieturi.

— Ciudat! zise doctorul... Mi-am îndeplinit misiunea... Își aprinde nervos o țigare, trage două fumuri lungi, unul după altul, se uită atent în jur, tresare... La câțiva pași de el, un bărbat înalt, slab, cu ochelari fumurii, ou joben negru, costum alb și baston din abanos, caută ceva în buzunar...

— Nu știți de unde aș putea cumpăra un corn, domnule?

— Ce?

— Ceva să mănânc.

— Ai răbdare...

— Vă întreceți cu gluma domnule. Îmi ard intestinele și-am început să salivez iar dumneata..!?

— Scuzați-mă, toți sunt înăuntru. Ne pregătim de plecare, știți... E ceva foarte urgent: Am întârziat, domnule. Nu mai am timp. Dumneavoastră nu intrați...? Și fără să mai adauge ceva, bărbatul dispare pe urmele femeilor printre gratii, într-un labirint misterios...

...Afară o zi de iarnă frumoasă, dar răcoroasă. Ninge cu fulgi mari și e ger. Frunzele ce-au mai rămas printre crengile copacilor se clatină și cad în bătaia vântului. Prin fereastra labirintului se vede orașul pustiu, posomorât și troienit de viscol...

.....

Un vis vitreg. Dușul este rece. Urmare firească al unui film întortocheat. Mi-am întors, capul, spre oglindă... două gene dornice să renască. Întorc pagina, sărind pagini...

.....

Pe strada pustie, în fața gratiilor a rămas doar doctorul. O creangă de copac uscat, ochelarii negri ce-i ascund aproape întreaga față, aidoma unei măști de gaze. Se balansa tot timpul pe bastonul lui: un colț de elefant cu fel de fel de inscripții, pe cap un joben de un roșu aprins, ce-mi provoacă trepidații ochilor...

Exact, în momentul în care pleoapele mă dureau de acea cuibare ucigătoare a crengii copacului, el îmi rostește:

— Facem un pact, ai făcut doar atâtea...

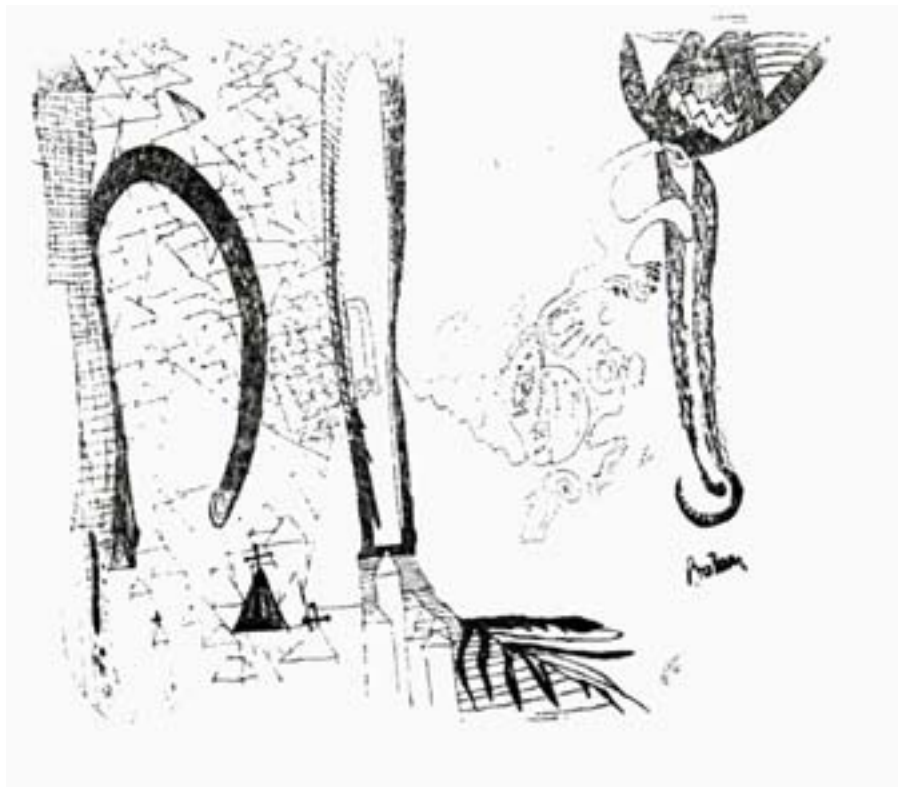
Nu m-a surprins bruschețea cu care a început conversația.

— Nu mai am mult nici eu de stat aici. Îți împrumut creierul meu și tu îmi dai în schimb ochii tăi.

Am acceptat. Totul a durat o clipă. Capul a început să-mi vibreze. Cuvintele au început să mă rănească...

Tresar...

Stau la biroul meu jumătate mâncat de aerul injectat cu adrenalină și încerc să cuprind realitatea...

ANNE

Ochii cerului adâncindu-le chipul / în roua amurgului / păsări albe tresar din pleoapa văzduhului/ lin cuibărindu-se-n tâmple / ascultă aripa / zbatându-se-n chinul zborului / e nașterea ta și-a lui / Cerul se-aprinde în trandafir sângeriu / și mâinile lor / încordându-se-n tremur de ape / prin roua adâncului / se unesc...

E sus în pod, pașii ei apăsându-mi pe creier, intrându-mi în cap, împotmolindu-mi-se în cap. Merg, merg cu pașii ei în capul meu... Mă gândesc la viața noastră... Cum împărțeau tu mâncarea pentru mine, pentru Anne, pentru flori. Mâinile tale noduroase scormonindu-mi în creier nebunia...

Te-ai dus și n-ai apucat să-mi arăți secretul sertarelor eu praf. Apoi dansul trupurilor noastre biciuite de otrava mea, pe oare știai la fel de bine s-o drămuiești ca și hrana... Licoarea verde, în cupa de porțelan pe care ne-o picurai tu în ochi. Peregrinările lungi pe bastonul tău povestirile tale și vina pe insuccese o dădeai pe Dumnezeu, ca apoi să revii la Dumnezeu să te ierte și să se îndure de tine... Atâtea imagini cu tine îmi umplu ochii, se suprapun, fâșii cu fâșii combinându-se, bucăți de oglindă reflectându-se în alte oglinzi, proprii mei ochi oglinzi printre oglinzi... Aud din nou urletul tău când ți-am luat inelul, ca apoi să-l pierd. Inelul tău de logodnă, inelul cu piatră de chihlimbar, pentru care nu m-ai iertat niciodată. Timp de trei zile te-ai făcut covrigel în jurul bastonului și nu ai vrut să te mai scoli din somn...

Stau la birou și strivesc florile în cioburi de porțelan. La ce bun, când nu le mai înțeleg gradul, când au devenit, ca majoritatea lucrurilor de aici, inerte, naturi moarte. O să-mi petrec timpul ștergând tablourile de praf. Am lipsit cam mult, în căutarea... a ce? a ce? te-ntreb — întrebându-mă...

Aștept ridicarea locuinței mele cu un etaj mai sus. Atât de sufocant aerul, înghesuiala de aici. Atâtea lucruri vii și moarte intoxicându-mă. Nici o străfulgerare a sângei. Doar roata, roata zimțată ascuțindu-se pe trupul meu, și ridurile, ridurile adâncindu-mi-se în jurul ochilor amenințând să-i înghită. Singură cu boarfele mele, cu lucrurile luate ori împrumutate și cu Anine.

— Cât ai îmbătrânit Anne, micuța mea Anne Lasă, vom cumpăra altă blăniță...

Anne se întinde cuminte pe spate, așteptând ca stăpâna s-o mângâie, binecuvântând-o cu o bucățică de carne...

...Timpul a intrat în matcă. Număr, sortez, clasific. **Drink, drink, drink...** paharul cade din mână și se sparge... Mă uit la poza ei. Mă adâncesc în ochii ei de treizeci de ani. O văd în toate ipostazele. Ea suprapunându-se peste ea. Ea cu bastonul lipăind prin cameră în pantofii răposatului. Ea făcând plăcintă din florile pe care le creșteam împreună, ea ascunzându-se de mine când observa că mi se îngroașă vena de la gât și nu o mai pot suporta... Mă văd pe mine cum spărgeam oglinzi, retezam capetele florilor, tăiam îmbrăcămintea ei de doliu, doliu purta după răposatul, cum îi spunea ea bărbatului ei când își aducea aminte de el. Asta se întâmpla rar, foarte rar, și atunci cuvintele-i erau confuze, încât nu am putut afla prea multe despre el.